

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 392/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Hlaváčovou, Farská 12, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 3 Tk 2/2019 z 31. marca 2020 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 29/2020 z 21. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ],

██████████, ██████████, t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tk 2/2019 z 31. marca 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 29/2020 z 21. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“; s napadnutým uznesením okresného súdu spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Západ ČVS: PPZ-914/NKA-FP-ZA-2018 zo 16. októbra 2018 bolo podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) v časti dokonaný a v časti v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona. Na základe návrhu Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kv/55/18/4400 zo 17. októbra 2018 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

2.1 Na základe obžaloby podanej prokurátorom krajskej prokuratúry 26. augusta 2019 sa na okresnom súde v uvedenej trestnej veci vedie proti sťažovateľovi a ďalším trom obžalovaným konanie pod sp. zn. 3 Tk 2/2019. Okresný súd na neverejnom zasadnutí 6. septembra 2019 rozhodol podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uznesenie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe nadobudlo právoplatnosť 24. septembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 77/2019 z 24. septembra 2019.

2.2 Dňa 25. marca 2020 doručil sťažovateľ okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol okresný súd 31. marca 2020 napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol. Okresný súd zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal ani peňažnú záruku podľa § 81 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku.

2.3 Sťažovateľ sa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bránil podaním sťažnosti z 2. apríla 2020 a žiadal, aby ho krajský súd zrušil a jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vyhovel. Sťažovateľ v opravnom prostriedku poukázal na skutočnosť, že novými dôkazmi spochybnil dôvodnosť svojho trestného stíhania, pričom súd prvého stupňa sa nimi nedostatočne zaoberal, pričom svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

2.4 Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu rozhodol na neverejnom zasadnutí konanom 21. apríla 2020 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol.

2.5 V napadnutom uznesení krajský súd argumentoval, že dôvody väzby sa od ostatného rozhodovania nezmenili, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu je dostatočné, aj keď stručné, pričom zákonné dôvody na nahradenie väzby nenašiel pre absenciu výnimočných okolností, keďže sťažovateľ je trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin.

3. Sťažovateľ namieta, že jeho väzobné stíhanie a porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru sú založené na opakovanom závažnom porušení práva na obhajobu a na dôvodoch, ktoré majú paušálnu a všeobecnú povahu. Taktiež namieta, že z napadnutých rozhodnutí je evidentné, že je držaný vo väzbe výlučne z preventívnych dôvodov. Obom rozhodnutiam chýba podľa názoru sťažovateľa presvedčivosť i zákonnosť, a tým pádom aj udržateľnosť pred základnými ústavnými princípmi.

3.1 Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôraznil, že aj krajský súd v napadnutom uznesení konštatuje stručnosť záverov okresného súdu, pričom ich považuje za dostatočné, na rozdiel od sťažovateľa, ktorý je toho názoru, že napadnuté uznesenie okresného súdu je nepresvedčivé, neúplné a argumentácia v jeho odôvodnení je nedostatočná. Krajskému súdu sťažovateľ navyše vytýka, že sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nezaoberal ním tvrdeným porušením zákona a nevytkol okresnému súdu, že pri odôvodnení rozhodnutia nemôže používať predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa ako dôvod, pre ktorý ho ponecháva v preventívnej väzbe.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ju prijal na ďalšie konanie, vyhovel jej a vydal nález, v ktorom vysloví:

- „1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 3Tk2/2019 zo dňa 31.3.2020 porušené bolo.
2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu Nitra sp. zn. 1Tos/29/2020 zo dňa 21.4.2020 porušené bolo.
3. Uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 3Tk2/2019 zo dňa 31.3.2020 a Uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 1Tos/29/2020 zo dňa 21.4.2020 sa zrušujú.
4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa prepúšťa z väzby ihneď na slobodu.
5. Okresný súd Nitra je povinný do 1 mesiaca od tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 3.000 €, slovom tritisíc eur, a to na účel právnej zástupkyne sťažovateľa vedený v ČSOB, a. s. pobočka Nitra, IBAN SK66 7500 0000 0040 2431 0802.
6. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania právneho zastúpenia do 30 dní odo dňa doručenia tohto nálezu Ústavného súdu SR, na účet právnej zástupkyne vedený v ČSOB, a. s. pobočka Nitra, IBAN SK66 7500 0000 0040 2431 0802 predstavujúce sumu 312,34 €.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

9. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť osobnej slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

10. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

11. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom:

a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;

e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

12. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

13. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave

medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

14. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva, okrem iného, na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (*mutatis mutandis* IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (*mutatis mutandis* III. ÚS 72/2010). V prípadoch

nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamena výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

15. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

16. Úlohou ústavného súdu je teda dohliadať iba na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci všeobecných súdov so základnými právami garantovanými

prostredníctvom ústavy a medzinárodných zmlúv. Ak je postup všeobecného súdu v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov svojvôle (arbitrárnosti), ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania:

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Právomoc ústavného súdu je subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (*mutatis mutandis* IV. ÚS 236/07). Ústavný súd v systéme ochrany základných práv a slobôd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp

minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

20. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* III. ÚS 71/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v jeho domnienke neústavnosti rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ktorý spočíva v porušení jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, a to napadnutým uznesením okresného súdu z 31. marca 2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tk 2/2019 a napadnutým uznesením krajského súdu z 21. apríla 2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 29/2020. Sťažovateľ namieta, že z napadnutých uznesení je evidentné, že je držaný vo väzbe výlučne z preventívnych dôvodov. Podľa tvrdenia sťažovateľa obom rozhodnutiam chýba presvedčivosť i zákonnosť, a tým pádom aj udržateľnosť pred základnými ústavnými princípmi. Nosné argumenty, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, možno vymedziť takto:

- sťažovateľ spochybňuje dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti ako materiálnu podmienku jeho väzby, a to predložením nových právne významných skutočností v podobe nových dôkazov (hlavne trestné oznámenie [REDACTED] a svedecká výpoveď [REDACTED]), ktoré majú vyvolávať značné pochybnosti o tom, či sa skutku dopustil alebo nie,
- odôvodnenie preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] s poukazom na trestný čin spáchaný v minulosti (vydieranie), ktorý nie je tej istej povahy ako trestný čin v aktuálne prejednávanej trestnej veci (podvod), nie je v súlade so zákonom, čím bolo zasiahnuté do jeho práva na osobnú slobodu,
- nepresvedčivosť, neúplnosť a nedostatočná argumentácia v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu, nie sú udržateľné pred základnými ústavnými princípmi.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu Nitra sp. zn. 3 Tk 2/2019 z 31. marca 2020

23. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

23.1 Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Sťažovateľ mal v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania sťažnosti. Túto možnosť aj využil, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, pretože ten preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa uznesením sp. zn. 1 Tos 29/2020 z 21. apríla 2020.

25. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a vyplývajúcich z ústavy či zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám

vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

26. Vo vzťahu k už spomenutému princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojim vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (*mutatis mutandis* IV. ÚS 322/09).

27. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

28. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti proti uzneseniu poskytuje priestor na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového všeobecného súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

29. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu v rámci sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Ochranu jeho právam zaručeným ústavou bol teda oprávnený a zároveň povinný poskytnúť druhostupňový súd. Je potrebné tiež dodať, že sťažovateľ právo podať sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu aj využil a krajský súd o nej riadne rozhodol. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Tk 2/2019 z 31. marca 2020.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Tk 2/2019 z 31. marca 2020 konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

31. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 29/2020 z 21. apríla 2020

32. V súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy sa úloha ústavného súdu v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu) vysporiadal adekvátne

a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

33. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej považuje za potrebné uviesť, že mu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).

34. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

35. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní opakovane uvádza, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý garantuje základné právo na osobnú slobodu, je obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu kontrolu väzby, teda právo iniciovať konanie, v ktorom by konajúci súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil jeho prepustenie, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom ustanovených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených

ustanovení ústavy pritom zodpovedá právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

36. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry ďalej zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). „Požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením“ (I. ÚS 34/04).

37. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom túto časť ústavnej sťažnosti považoval za zjavne neopodstatnenú.

38. Ústavný súd nezistil, že by závery krajského súdu boli v rozpore s ústavou či dohovorom a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa postupoval v medziach svojich právomocí, pričom jeho podstatnými námietkami sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky relevantné okolnosti prípadu.

39. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu (rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o prepustenie väzby) bola zamietnutá, pretože nie je dôvodná. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že okresný súd poukázal na skutkový i právny podklad obžaloby

a argumentáciu strán vo vzťahu k podanej žiadosti o prepustenie z väzby, v podstate v záveroch konštatujúc aj naďalej trvajúc existenciu dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa z pohľadu materiálnych, ako aj formálnych podmienok. Krajský súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu uviedol, že i keď v stručnosti, ale okresný súd odôvodnil svoje závery, ktoré ho viedli k zamietnutiu žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby, a uviedol i dôvody, pre ktoré nehodnotil ako dôvodné ani jeho návrhy na nahradenie väzby s dôrazom na skutočnosť, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu [podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v časti dokonanej a v časti štádia pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona], u ktorého náhrada väzby je Trestným poriadkom viazaná na existenciu výnimočných okolností, ktoré u sťažovateľa nezistil. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia na s. 5 výslovne uviedol, že *„Dôvod jeho preventívnej väzby má od začiatku jej trvania svoj podklad v samotnej povahe súdenej trestnej činnosti, jeho dlhodobosti, opakovanosti i závažnosti, danej k osobe tohto obžalovaného i významom úloh a jeho postavením v sieti osôb, ktoré sa na nej mali podieľať, na ktoré bolo i konkrétne poukazované v doterajších väzobných rozhodnutiach. V tomto smere nadriadený súd v plnom rozsahu odkazuje na predchádzajúce väzobné rozhodnutia vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] a dôvody jeho vzatia a ďalšieho držania v priamom výkone väzby, bez potreby opakovania v nich obsiahnutej argumentácie.“*

40. Pokiaľ ide o nové dôkazy, ktorými sťažovateľ podopiera svoju argumentáciu, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že svojou povahou nimi obžalovaný atakuje samotný materiálny dôvod jeho preventívnej väzby – dôvodnosť jeho trestného stíhania. Dôkazne sa opiera o vlastné tvrdenia skôr neuvádzané v rámci ostatného väzobného výsluchu v súvislostiach ním podaných trestných oznámení (na neznámeho páchatel'a, resp. páchatel'ov), resp. i list [REDAKOVANÉ], ale najmä právnych krokov spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], ktoré naznačujú zmenu jeho postoja k inkriminovanej trestnej činnosti v zmysle

spochybnenia vlastných svedeckých výpovedí z prípravného konania ako dôsledku neprimeraného policajného nátlaku ovplyvňujúceho obsah jeho výpovedí.

41. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia na s. 6 poskytol konkrétne vyjadrenie sťažovateľovi k novým dôkazom. Zdôraznil, že žiadny dôkaz, ktorého sa v rámci rozhodovania o jeho väzbe sťažovateľ dovoľáva, procesne nebol na hlavnom pojednávaní dosiaľ vykonaný (t. j. k 21. aprílu 2020, dňu zamietnutia sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, pozn.). Krajský súd vníma hodnotenie zmeny postoja obžalovaného [REDAKOVANÉ] len na podklade jeho trestného oznámenia, ktorá nebola ním vyslovená vo forme procesne použiteľnej výpovede v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, ako predčasné. Krajský súd dodal, že ako to i sám sťažovateľ napokon pripúšťa, uvedené si vyžaduje preverenie v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní. Ústavný súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že otázka dôvodnosti podaných trestných oznámení je vecou orgánov činných v trestnom konaní (v iných veciach) a samy osebe v kombinácii s novými vyjadreniami sťažovateľa (taktiež vyplývajúcimi len z jeho väzobného výsluchu), bez ich podrobenia dôkaznému prevereniu, tak bez ďalšieho nemožno hodnotiť ako tak zásadný dôkazný zvrät v prospech tohto obžalovaného, ktorý by spochybňoval dôvodnosť jeho trestného stíhania v trestnej veci spôsobom, pre ktorý by tento základný zákonný (materiálny) predpoklad jeho väzby zanikol.

42. Sťažovateľ v posudzovanej ústavnej sťažnosti uvádza, že okresný súd jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol nezákonne, keďže argumentuje už v minulosti právoplatným odsúdením sťažovateľa, a to pre trestný čin vydierania. Sťažovateľ uvádza, že ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré upravuje tzv. preventívnu (predstihovú) väzbu, jednoznačne vylučuje pri jej odôvodnenosti použitie poukazu na trestný čin, ktorý nie je tej istej povahy. Podľa jeho názoru medzi trestným činom vydierania a podvodu „je diametrálny rozdiel“, čo odôvodňuje systematikou osobitnej časti trestného zákona. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že pri hodnotení druhovej povahy porovnávaných trestných činov je nevyhnutné prednostne brať zreteľ na samotný popis a z toho vyplývajúcu

povahu jednotlivých skutkov, ktoré tvoria predmet trestného konania, ako aj na príbuznosť či podobnosť chránených spoločenských záujmov, ktoré sa majú porovnávanými skutkovými podstatami chrániť. Systematické zaradenie skutkových podstát príslušných trestných činov v rámci osobitnej časti Trestného zákona (implikovane reprezentujúce zákonodarcom predvolenú všeobecnú druhovú príbuznosť trestných činov) má iba podporný charakter a môže na záver v predmetnej spornej otázke orientačne navádzať, nemusí však poskytnúť komplexnú a všetky trestnoprávne súvislosti rešpektujúcu odpoveď. Je pritom napríklad zrejmé, že hodnoty ako majetok sa chránia nielen ustanoveniami 4. hlavy osobitnej časti Trestného zákona, aj keď tá nesie názov „Trestné činy proti majetku“. Rovnako to platí aj o iných chránených spoločenských záujmoch, ako sú napríklad osobná sloboda, život, zdravie či verejný poriadok. Ústavný súd sa preto oboznámil s popisom oboch skutkov v napadnutom rozhodnutí porovnaných trestných činov (osobitne s dôrazom na objektívnu a subjektívnu stránku ich skutkových podstát) a konštatuje, že výhrady sťažovateľa nemožno z dôvodov už uvedených považovať za dôvodné a ústavne relevantné.

43. Sťažovateľ v posudzovanej ústavnej sťažnosti ďalej uvádza, že okresný súd jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol s veľmi krátkym a stručným odôvodnením. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia adresne venuje sťažovateľom predneseným výhradám na s. 6, kde poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že dôvody preventívnej väzby sa od ostatného rozhodovania o väzbe nezmenili, odobruje stručné ale správne závery okresného súdu a súčasne aj potvrdzuje nemožnosť nahradenia väzby navrhovanými inštitútmi.

44. Ústavný súd zo svojej skoršej judikatúry pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 41/08). V tejto súvislosti ústavný súd tiež judikoval, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu

nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (III. ÚS 264/08). Obdobne je tomu tak v prípadoch rozhodnutí vydaných v dvojinstančnom správnom konaní, ktoré je potrebné považovať taktiež za jeden celok (I. ÚS 59/04).

45. Úlohou ústavného súdu tak bolo v zmysle už uvedených výhrad posúdiť, či odôvodnenie napadnutých rozhodnutí o väzbe sťažovateľa nie je svojvoľné, arbitrárne a či obsahuje dostatok jasných a zrozumiteľných dôvodov, ktoré presvedčivo ponúkajú odpoveď na pre rozhodnutie o väzbe zásadné obhajobné argumenty sťažovateľa. Rešpektujúc vyššie rozvedené východiská ústavný súd uzatvára, že uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť zistenia porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Sťažovateľ po oboznámení sa s argumentáciou súdov prezentovanou v napadnutých rozhodnutiach evidentne získal príležitosť zoznámiť sa s dôvodmi, ktoré súdy považovali za podstatné pre svoje závery. Tieto sú z hľadiska kautel ústavnoprávnej interpretácie ochrany ľudských práv a slobôd udržateľné, primerane odôvodnené a nevykazujú svojvôľu či ľahostajnosť pri aplikácii vnútroštátneho práva.

46. Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o porušení základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, a to napadnutým uznesením krajského súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

47. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným

porušením základného práva na osobnú slobodu sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

48. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu